

ארוחת דגים

שוליה נודד עני עבר בדרכו בעיר נירנברג,
ומאחר שהיה רעב והיו לו עדיין כמה
פרוטות בכיס, החליט להיכנס לפונדק
הקרוב ביותר ולאכול שם ארוחה.
אלא שהמקום אליו נכנס הייתה מסעדה
"האווז הזהוב", מסעדה מפוארת. הוא לא
העז כבר לצאת, וכשהאורחים התיישבו
לשולחנות ערוכים, הוא נשאר נבוך ליד
התנור.
"אישי הטוב" אמר לו הפונדקאי בידידות
"האם לא תרצה להתיישב גם אתה
לשולחן?" אך השוליה ענה כי צר מדי
המקום ליד השולחנות, ומוטב לו להישאר
כמו שהוא.
הפונדקאי לא רצה לוותר "בוא" אמר

"אפנה לך מקום" ומאחר שכל המקומות
ליד השולחנות היו מלאים, ביקש מכמה
אזרחים וסוחרים עשירים, אותם הכיר
טוב, שיזוזו קצת.
כשהשוליה התיישב בקצה הספסל הובאו
מנות עשירות ומגוונות.
השוליה לא העז לקחת מהאוכל היקר,
ורק הביט במבוכה על הצלחת הריקה
שלו. בסוף כאשר הביאו את המנה
העיקרית, קערה מלאת דגים אפויים, לקח
את הדג הקטן ביותר, העמיד פנים כאילו
הוא רוצה לדבר איתו ושם את פיו של
הדג אל אוזנו. יושבי השולחן הופתעו
מאוד מהמעשה. "אבל ידידי" אמר אחד
הסוחרים "איזה מנהגים אלה? מדוע
תחזיק את הדג ליד אוזנך?"
השוליה לא רצה לדבר תחילה, אך בסוף
אמר "רבותיי המכובדים, לפני שנים
אחדות, בעיירה פגניץ, לא רחוק מכאן,

טבע אבא שלי. לכן שאלתי את הדגיג
הקטן האם הוא לא ראה אותו איפה
שהוא. לא, אמר הוא, אני עוד קטן מדי.
אבל אוכל לשאול את ההורים שלי, אולי
הם ידעו."

הסוחרים פרצו בצחוק, הניחו לו את
הצלחת את ההורים, שני קרפיונים
גדולים, אותם אכל בתאבון, שלמו את
החשבון שלו והוא יצא שוב שבע ושמח
לדרך.